

April 2022

zenboek.site

Magazine De Kattekse kluis

Hannamatsuri
(Boeddha's verjaardag)

HET WORD NOOIT MEER HET ZELFDE

Ik word deze maand 74, en veel lezers zijn ook van deze leeftijd. 68 jaar geleden hoorde ik mijn vader houtjes hakken om de kolenkachel aan te maken. Op de dekens van mijn bed lag een dunne was sneeuwvlokken. Tussen de dakpannen door zag ik een klein stukje van de maan. Toen mijn vader ons riep snelde we maar beneden en stonde bijna in de kolenkachel om warm te worden. Om de kolenkachel stond een was rekje waar onze kleren aan hingen om warm te worden. Na een half uurtje was het behagelijk in de woonkamer, de rest van het huis was onverwarmd. In de voorkamer scheen een patroon van vochtplekken door het betengel op het behang en de ramen hadden een bloempatroon van ijskristallen. Mijn moeder had een centrifuge gekregen zodat ze de was niet meer door de wringer hoefde te halen. En langzamerhand werd het leven een stuk aangener, de TV deed zijn intrede mijn vader kocht een bromfiets en op mijn 12e verhuisde we naar een flat met 4 kamers. Maar die was lang niet zo knus en gezellig als het oude vochtige twee kamerhuisje met zolder.

Maar alles went de kamer temperatuur ging van 18 naar 20 graden, de zinken teil werd een douch, en radio Veronika zweepte ons op met rebelse hippie muziek. We kwamen in opstand leefden in kraakpanden en de douch werd een wasteiltje, het oliekachelkje gaf nauwelijks warmte, maar we waren vrij, weg onder het juk van het ouderschap.

Ok. we hebben een tijdje in geheel verwarmde huizen geleefd en 24 graden was aangenaam. We kregen een enge ziekte en we raakten dierbare kwijt, we leden psychisch onder de lockdown en nu leven we er mee.

De wet van Murfie heeft ons in de armen van Putin gedreven, een ongeluk komt nooit alleen.

Wat er ook gebeurt, geen enkele ramp krijgt medemenselijkheid om zeep. Schik een beetje in en in het poppenhuisje van mijn jeugd kan er op zolder best een bedje bij. Bij sommige gezinnen sliepen de kinderen met n'z drieën in een eenpersoons bed. Hoe boos Putin ook zal worden zijn boosheid is de kunstmest van medemenselijkheid. Medemenselijkheid is onuitroeibaar en groeit tegen de verdrukking in. Alles veranderd en als we moeten inleveren piepen en klagen we, dat mag, je mag zelfs boos worden, heel boos. Bedenk dan wel dat jouw boosheid kunstmest is voor medemenselijkheid er zal altijd iemand zijn die je begrijpt omdat die in pressies de zelfde situatie verkeert en dan zegt: Alles veranderd het word nooit meer het zelfde behalve medemenselijkheid.

Colofon

Suiren-Ji Magazine is een uitgave van Zencentrum Suiren-Ji
Doornik 1 Bemmell

Redactie

Ton Daiken Akveld
Distributie/Redigeren Column

Zeshin van der Plas
Column/artikelen

INHOUD

Voorwoord	1
Hannamatsuri	2
Teisho	3
" "	4
" "	5
Bericht uit de Kattekse kluis	6
Ijsbrand Rogge	7

VOORWOORD

INHOUD

PUTIN MET ZIJN VADER EN MOEDER

CONTACT

info@zencentrum.nl
Website
zencentrum.nl

HANNAMATSURI

Hannamatsuri betekent 'Bloemenfestival' en in heel Japan word dit op 8 april gevierd, het is zoiets als bij ons Kerstmis. Het word gezien als de geboortedag van Boeddha en is net als bij ons een familie aangelegenheid. Het heet bloemenfestival omdat volgens de legende boeddga na zijn geboorte zeven stappen nam waaruit lotusbloemen uit ontsproten. Bij de 7e stap wees hij met 1 vinger naar de aarde en met zijn andere hand naar de hemel en sprak de woorden: "Hemel en aarde zijn mijn".

Hele families gaan naar de tempel waar een klein prieeltje staat met daarin een beeldje van baby boeddha. Men giet drie keer een beetje water over het beeldje waarbij men het onderstaande in acht neemt.

Namu kië Butsu

(Ik zoek mij toevlucht in de boeddha)

Met dit water zuiver ik mijn lichaam, mijn woorden en gedachten. Ik stel alles in het werk om vrij te worden van begeerte, haat en onwetendheid en te ontwaken tot mijn ware aard.

Namu kië Ho

(Ik zoek mijn toevlucht in de dharma)

Ik belof bewust te worden van mijn omgeving die mij alles aanreikt om mijn ware aard gewaar te worden.

Namu kië So

(Ik zoek mijn toevlucht in de shangha, de gemeenschap)

Zorg voor mijn medemens en alle leven om mij heen, omdat mijn bevrijding samenhangt met de bevrijding van alle levende wezens.

Dit ene

Teisho, 5 mei 1991, door Harada Tange Roshi

*Sterf voor een keer totaal ...
en kom tot leven.*

*Snij de wortels van het
discriminerend intellect
resoluut af.*

*Het 'zelf' instandhouden
betekent*

dat je het kleine zelf,

dat wat je denkt

te zijn,

als hoogste

prioriteit stelt.

JE ZIT VASTGEKLONKEN aan dit 'zelf' en zet het altijd weer op een voetstuk. Je zegt dat je het wilt loslaten, maar omdat het een vastgeroeste gewoonte is, is dit loslaten niet gemakkelijk. Het is alsof je door de vitrage voor het raam een glimp van iets vreemds opvangt, iets spookachtigs, een verschijning in de wind. Dat is je eerste indruk, maar als je beter kijkt zie je dat het een wit nachthemd is dat aan de lijn te drogen hangt. Het wappert in de wind. Wat dacht ik?...

Het zijn niet meer dan je misleidende gedachten, je misleidende inzicht en je onjuiste gehoor. Verkeerde indrukken.

Verkeerde indrukken waarnaar we leven, en waaronder we gebukt gaan. Als je kon zien hoe je er op dit moment naast zit, hoe je verkeerd handelt, dan zou je door de grond willen zakken. Het zou op z'n minst beschamend zijn. En het grootste misverstand, de bron van je misvatting, is het beeld dat je van jezelf hebt. Ik denk, ik zie, ik hoor, ik doe. Je houdt het vast en laat het niet los. Datgene wat gelukkig wordt, bedroefd, huilt en lacht, daarvan denk je dat jij dat bent?

Dit klein onaanzienlijk ikje. Omdat je dit gelooft, ben je er met handen en voeten aan gebonden, niet vrij, je bent niet langer vriendelijk. Als je gebonden bent, ben je niet vriendelijk. Vriendelijk betekent: zonder hardheid. Zoals water de vorm aanneemt

van het omhulsel waar het in zit, rond in een kopje, vierkant in de afwasbak. Dit is zoals het werkelijk is, dit is wat je bent, van nature, vriendelijk zonder hardheid. Er bestaat niet zo iets als vast (hard, onbeweeglijk). Overal waar je kijkt, vind je het bewijs dat er geen soliditeit bestaat. Alles om je heen is een staaltje van grote vrijheid. Maar als je ernaar kijkt met ogen van onbegrip, dan rijst de berg hoog op en lijkt alles sterk en solide. De regen striemt neer, de wind blaast hard, en een grote boom valt als de berg begint te schuiven. Er bestaat geen bestendigheid.

Ontvang alles open en zonder vooroordelen. En er bestaat een manier van openheid waarmee je alles accepteert, een gesteldheid waarin je onvoorwaardelijk 'JA' zegt.

En als je werkelijk onvoorwaardelijk leeg bent, is alles wat opkomt, alles wat verschijnt, een manifestatie van het absolute. Dan accepteer je alles als een perfecte manifestatie van de waarheid zelf. Het komt alleen maar doordat je manier van ontvangen onvolledig is, dat hetgene dat verschijnt onvolledig en eenzijdig ontvangen wordt. Als je eerlijk reflecteert, accepteer en ontvang je alles volledig. Maar dat is nog niet genoeg, stop hier niet. Er verschijnt altijd weer dit ene heldere 'doen', dit heldere telkens nieuwe één met dit zijn.

Je leraar, je Dharma-leraar, pakt dat van je af waar

je je aan vast tracht te houden. Daarom moet je eerlijk en leeg zijn, bescheiden, om het mogelijk te maken dat er afgenomen kan worden. Als je wat strikt behandeld wordt, en je voelt je ongemakkelijk en je spartelt nog tegen onder deze behandeling, dan is de tijd nog niet rijp dat er iets van je afgenomen wordt. Gooi dat wat je denkt te zijn af, verlies jezelf, word leeg, wees als een pasgeboren baby.

Dit pure 'JIJ' springt als vanzelfsprekend uit je oefening naar voren. Maar zovelen van jullie staan erop om dat kleine discriminerende intellectje te behouden. Het ene na het andere boek lezend. De ene na de andere lezing volgend. Hier wat oppikkend, daar wat oppikkend – en daar tracht je vertrouwen uit te putten.

Raak niet verstrikt in woorden. Laat los, laat gaan, en bovenop het loslaten, laat nog meer los.

Er waren drie Dharmabroers, Seppo, Ganto, en Ginzan. Ze hadden allemaal hun sterke kant. Ganto diepte zijn samadhi-krachten uit. Ganto studeerde onder Tokusan. Tokusan was een grootmeester in het Diamantsutra. Je kent het verhaal wel hoe hij met zijn rug tegen de muur kwam te staan, zodat hij wel ontwaken moest. Hoe hij op zijn intellect vertrouwde bij het oude vrouwtje van het theehuis. Hoe zij aan hem vroeg: 'In het Diamantsutra staat: Het hartsgemoed uit het verleden is niet vast te houden, het hartsgemoed van het heden is niet vast te houden en het hartsgemoed van de toekomst is niet vast te houden. Met welk harts-

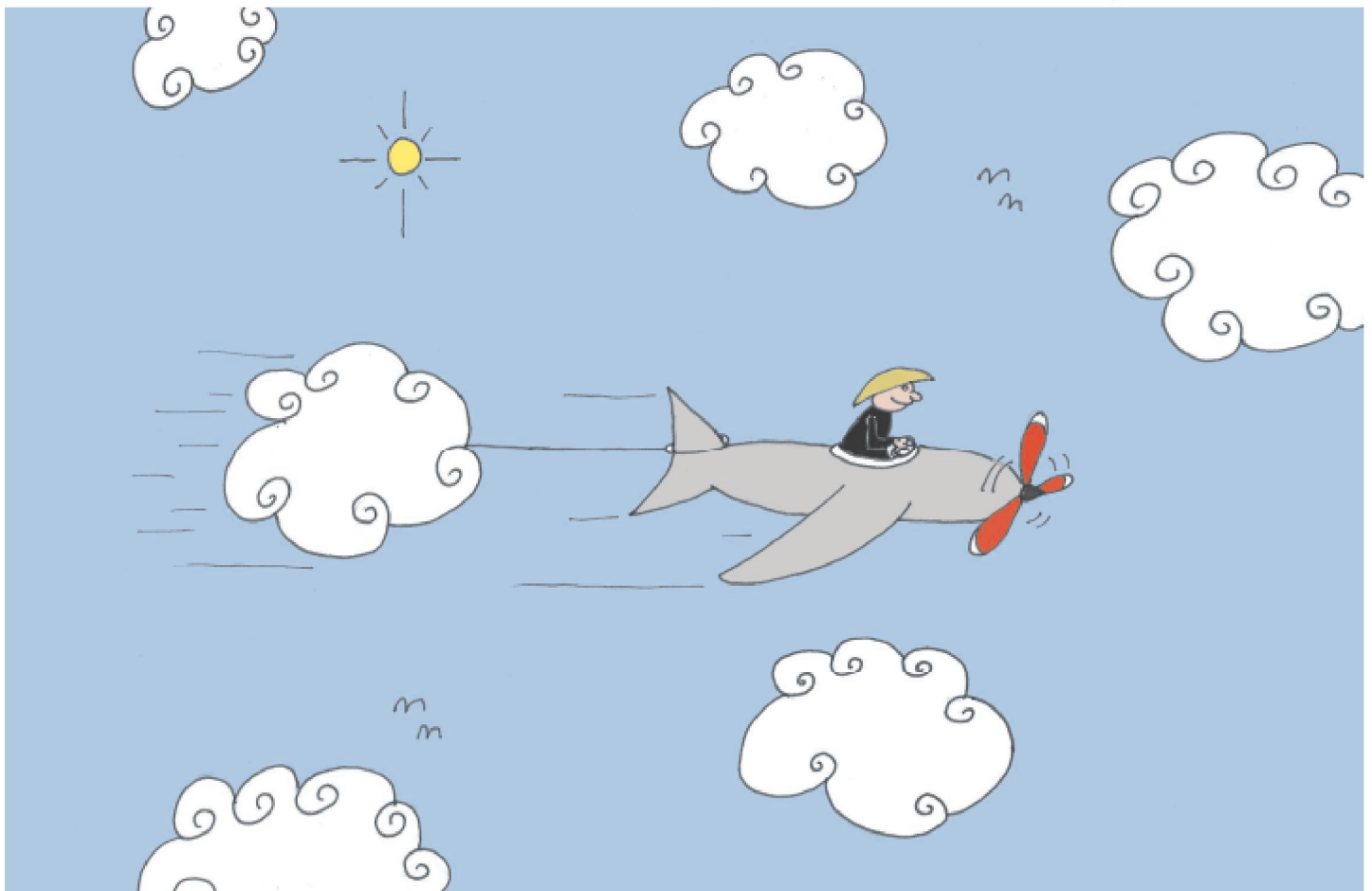
gemoed neem je dit gebakje aan?' Tokusan werd door deze oude vrouw in een hoek gedreven. Hij ging daarop naar Ryutan Roshi, die het laatste restje houvast van Tokusan weggriste. Daarna wijdde hij zijn leven aan het aanmoedigen van zenstudenten in de Dharma.

We vertellen deze oude zenverhalen niet om ze te leren of te onthouden. Het zou veel beter zijn als je niets wist, gewoon blanco was, dan te proberen de waarheid te ontmoeten door middel van wat je gehoord en geleerd hebt met je hoofd.

Deze drie Dharmabroers, Ganto, Seppo en Ginzan, maakten samen een pelgrimstocht door China. Ze kwamen bij een hut in de bergen en Ginzan zei met de onschuld van een baby: 'Ik ben moe', en viel onmiddellijk in de hoek van de hut in slaap.

Seppo was nog niet tot verlichting gekomen en hij worstelde met dit probleem, net zoals jullie nu. Hij had geen vrede met zijn geest, hij had zelfs geen rust genoeg om in slaap te komen. Hij ging in zazen met zijn gezicht naar de muur zitten. Ganto keek er naar vanuit de ervaring dat de hele wereld zijn buik was. Hij zag dat zijn kleine Dharmabroertje van inspanning er zijn botten bijna op brak. Hierop begon Ganto luide snurkgeluiden te produceren, en het hele tafereel dat hij opvoerde zag er vredig uit.

Seppo moet haast wel gedacht hebben: 'Ik wou dat ik zo vredig kon slapen.' Na verloop van tijd voerde Ganto een staaltje theater van wakker wor-

den op. Luid geeuwend rekte hij zich uit, draaide zich nog een keer om, rekte zich na een poosje weer uit, ging zitten en schurkte zijn rug tegen de muur van de hut.

Ganto rekte zich nog eens uit en zei: 'Waarom zit je in godsnaam zo uit te sloven? Als je de kans krijgt om te slapen, slaap dan!' Seppo antwoordde dat hij zich niet zat uit te sloven, maar dat hij zich te onrustig voelde om te slapen: 'Ik kan geen vrede vinden. Hoe kan ik dan slapen?' Ganto keek vanuit zijn ooghoeken naar Seppo en zei: 'Wat krijgen we nou? Ik dacht dat jij satori had, tenminste, dat was mij verteld.' En Seppo antwoordde dat hij een ervaring zús had gehad en dat hij een ervaring zó had gehad en dáár een dát gevoeld had, op zo'n heel speciale manier.

Hij somde eerlijk op wat voor ervaringen hij allemaal had gehad, terwijl Ganto geduldig luisterde en af en toe 'Hum,' 'Ah!' en 'Zo zo' zei.

Als Seppo klaar is zegt Ganto: 'Niets van wat door de poort binnenkomt, is de familie-schat. Alles wat van buitenaf komt, is niet de werkelijke schat.'

Van de gelegenheid gebruik makend vraagt Seppo: 'Hoe zou ik dan moeten praktiseren?' Ganto antwoordt: 'Als je deze grote waarheid wilt kennen en verbreiden, grijp dít: "*Het vloeit voort uit je eigen hart*", laat het me zien, nú!'

Het verrijst niet uit de diepte, uit de diepte van het leven. Het brengt je geen rust, het stilt niet je honger naar rust. *Gooi het af, laat het los, breek er doorheen*, niets dragend, niets met je mee brengend. Het is nog maar een wandje van papier waar je voor staat. Ga door, blijf doorgaan met alleen dit 'ene' doen. En wat er ook gezegd wordt: dit is het enige wat je te doen hebt.

Seppo was met deze oefening doorgestaan, en met deze woorden 'Grijp dit, het vloeit voort uit je eigen hart' barstte het papieren wandje. En hij zei: 'Nu pas, hier op deze berg, nu pas heb ik het.' Later oefenden onder zijn leiding zo'n 1000 tot 1500 monniken. Toen Seppo van tempel naar tempel zwierf had hij altijd een grote houten lepel bij zich. En in welke tempel hij ook aankwam, hij vroeg altijd een baantje in de keuken. Hij drong zichzelf altijd in een positie waar hij anderen van dienst kon zijn. Altijd zichzelf vergetend, altijd zijn gehechtheden achter zich latend, zichzelf en zijn lichaam vergetend. Hoe meer je loslaat, des te opener en ontvangender je wordt. Het is als een schaaldier;

als je het vlees eruit haalt, kun je de schaal als kom gebruiken om water op te scheppen.

Een kikker die energiek in de vijver duikt, springt met dezelfde energie weer op de kant. Praktiseer met deze energie. Breng deze kracht naar voren. Gooi je lichaam af, laat los, snijd je gehechtheid aan dit lichaam door. Zij die het losgelaten, afgegooid, doorgesneden hebben, zij zijn grote persoonlijkheden, en dit is wat ik jullie toewens.

Het is alleen maar een zaak van loslaten, afwerpen. Een zaak van zelfverheerlijking loslaten. Zelfverheerlijking overkomt je en je laat het weer los, keer op keer op keer, altijd weer fris en nieuw. Niets met je meebrengend, niets vasthoudend – en dat betekent niet lui achterover zitten.

Niet iets buiten jezelf zoeken. *Niets wat door de poort binnenkomt, is de familieschat.*

Je krijgt hier de kans dit ene te doen, je bent hier en het is je toegestaan dit ene doen te doen. Je ademhaling volgen, je ademhaling tellen, of shikantaza doen. Als je aan de koan Mu werkt is er geen tijd voor iets anders, je doet alleen maar wat je opgedragen is. Je koan tussen je tanden klemmend, zonder je af te vragen waarom. Er is niemand hier die zegt dat hij de hele dag slaapt en helemaal niks aan zazen doet. Maar misschien is er iemand die hier niet ver van af is. Schop je zelf voor je kont, je moet op je tenen staand praktiseren.

Al deze woorden betekenen simpelweg: gooi jezelf totaal in dit 'ene' doen, zoals Seppo. Als je op je kussen zit met een rustig en verfrist gezicht, dan ben je nog steeds aan de voet van de berg. Sommigen van jullie zitten met uitgestoken kin, jullie zijn op weg naar het dal. Hou je centrum laag. We naderen het einde van de sesshin en het is alsof je een berg beklimt waar je plat tegenaan ligt. Je komt maar voetje voor voetje vooruit en je moet alle mogelijke moeite doen om niet omlaag te storten.

Gooi je er helemaal in. De oefening van iedereen die hier zit, weerklinkt door het hele universum. De oefening van iedereen die hier zit, heeft absoluut invloed en is een samenhangend geheel met de oefening van iedereen. Het is niet mogelijk dat iemand van jullie hier buiten valt. Leg hier je leven voor af. Je leven hier voor afleggen betekent: alleen bezig zijn met dit ene doen. Alleen dit ene doen, dat is alles wat we te doen hebben, gewoon doorgaan met dit ene doen. ☉

(Vertaling: Zeshin van der Plas)

BERICHT UIT DE KATTEKSE KLUIS

Alles komt voort uit geest, je bedenkt iets wat zich uiteindelijk manifesteert in materie of een tastbare vorm. Deze manifestatie heeft een begin en zal onvermijdelijk eindigen.

Daarmee is alles wat wij voor waarheid aanzien een tijdelijke illusie.

Ik hoop dat je snapt wat ik hier opgeschreven heb.

Binnen zen hebben we het fenomeen "De vinger die naar de maan wijst". We kijken naar de persoon die ons onderwijst en naar de maan wijst die voor niemand verborgen is.

De vinger wijst naar de oplossing maar als je kookboeken blijft lezen om je honger te stillen verander je in een hongrige geest.

Spoedig sterven wij en dan hebben onze hoop en angst geen enkele betekenis meer. Onze geest projecteert alle beelden over leven en sterven, angst en vreugde, goden en demonen, op de stralende continuïteit van het bestaan. Hierna worden deze beelden voor ons de totale werkelijkheid. We onderwerpen ons hier aan en we vergeten hun dans. In elke beweging van deze dans projecteren we onze grootste angsten over de dood. Waar we ons hele leven mee bezig zijn, is onze poging om dat te ontwijken. Alles wat vorm heeft vergaat. Alles dat zich verzameld heeft valt uit elkaar. We zijn net als bijen, alleen op deze wereld gonzend en zoekend, zonder een plek om uit te rusten. Daarom zeggen we het volgende gebed.

Er zijn net zo veel illusies als de weerspiegelingen van de maan op een kabbelende zee.

De mensen worden zo snel gevangen in het net van verwarring en pijn.

Mag mijn mededogen net zo grenzeloos worden als de hemel.

Zo dat iedereen kan uitrusten in het heldere licht van zijn eigen gewaarzijn.

(Deze tekst is uit de film "Het Tibetaanse dodenboek")

Het benadrukt dat het boeddhisme

alle verschijningsvormen als illusie ziet, door de gehechtheid aan lichaam, geest, ontgaat ons de realiteit.

Dit is een koude en kille benadering van dat waar we zo rotsvast in geloven. Het gaat volledig voorbij aan de tragedie van het lijdend bestaan.

De enige manier om door deze tragedie te breken is wanneer de gehechtheid aan lichaam en geest zijn weg gevallen. (Let wel,..... de gehechtheid aan lichaam en geest, niet het ontdoen van lichaam en geest).

Niet meer gehecht zijn betekend vrijheid, ongebonden zijn.

Een leerling vraagt aan zijn meester. Meester ik zoek verlichting van mijn gemoed, ik zit vastgeketend aan pijn en verdriet.

De meester vraagt: 'Waar komt het vandaan? Laat het me zien'.

Meester: kijk om u heen de wereld staat in brand, Natuurrampen, epidemieën, oorlog, waar ben ik in beland?

Leerling, ik zit ook in deze brandende wereld en er is maar 1 oplossing 'Laat lichaam en geest vallen grijp ze niet meer vast en alle problemen verdwijnen. Alles wat je ervaart en ziet komt voort uit geest en is daarom niet echt.

Onze gehechtheid maakt het echt en dan is deze illusie onze enige werkelijkheid.

Vergelijk het eens met een film iedereen speelt een rol in deze film.

In deze film probeer jij de film te doorgronden die is ontsproten aan het brein of de geest van de script-schrijver. Putin speelt de rol van slechterik en neemt zijn rol bloedserieus. Als hij wijs zou zijn zou hij zijn rol toch wat minder serieus moeten nemen. Ik hoorde laatst van een christen: 'Als ik in de hemel kom

zou ik niet verbaast zijn daar Hitler aan te treffen. Ik zou het niet begrijpen, maar niet verbaast zijn'. Deze gedachtegang komt uit geest voort, het lost niet de tragedie van de film op maar maakt hem wel milder.

Toen ik aan mijn leraar vroeg wat de oplossing van het samsara probleem was spreidde hij zijn armen uit en riep: 'Dit is het'.

Ooit is een leerling zijn vinger kwijt geraakt omdat hij zijn leraar na aapte. Als men de leraar om de waarheid vroeg stak hij zijn vinger op. Zijn leerling imiteerde hem waarop hij zijn leerling bij hem riep en vroeg hem: Wat is de betekenis van zen? De leerling stak zijn vinger op na een haal van het mes van de meester viel die bebloed op de tatami. Huilend rende de jonge weg. Zijn leraar riep hem, stak zijn vinger op en riep: 'Dit is de betekenis van zen'. Een harde les om tot inzicht te komen. Hoewel..... elk inzicht gaat gepaard met verlies van gehechtheid aan wat dan ook.

Dus ik kijk wel uit om mijn vinger op te steken en te zeggen 'Dit is het'. Mijn advies is: 'Zie er maar mee om te gaan'. Maar als ik merk dat je iemand het advies geeft 'Zie er maar mee om te gaan'. dan kom ik je vinger er afhakken.

Nou, ik kijk wel uit, als ik het goed begrijp en lichaam en geest laat vallen dan houd de oorlog op?

Ik heb geen idee wat denk jezelf?

Als ik mijn vinger kwijt ben?

Goed zo,... Maar hoe wil je zonder vinger naar de nieuwe maan wijzen? Geen maan is ook een maan, geen maan is een nieuwe maan. Het begin van een nieuwe film. (Ook wel Reincarnatie genoemd.)

UKRAINE

Гей, Путін, козаки ніколи не програвали
Hey Putin, the Cossacks have never lost
Hé Putin, de Kozakken hebben nog nooit verloren

HULPVERLENING

Een boeddhiste die mensen uitnodigt om hun wensen omtrent de dood op te schrijven haalde de volgende boodschap van de Dalai Lama aan

"Denk iedere morgen voor je opstaat vandaag was ik zo fortuinlijk om weer wakker te worden. Ik leef, ik heb een waardevol menselijk bestaan, laat ik het niet verspillen, laat ik er goed gebruik van maken. Ik zal al mijn energie steken in het ontwikkelen van mijzelf, ik zal mijn hart doen uitgaan naar anderen. Ik wil me ontwikkelen ten behoeve van het geluk van alle wezens. Ik zal anderen helpen zoveel ik kan.

Toen ik met zen begon was dit absoluut niet mijn insteek ik zocht juist een oplossing in het los komen van zulke boodschappen en opdrachten. Laat staan dat ik mensen zou willen helpen in mijn optiek was het leven bedoeld om geleefd te worden. Ik heb daarin een moeilijke start gehad volgens mijn ouders was een goede naam het belangrijkste in het leven en daar hoorde een degelijk beroep bij. Mijn langste carrière duurde 9 maanden bij een typemachinefabriek, ik geloof dat ik in mijn leven bij 5 bedrijven heb gewerkt, ik was er niet gelukkig. Na mijn laatste baantje ben ik een dropout geworden. In de zomer leefde ik op strand en voorzag in mijn behoefte door lege flesjes van badgasten in te leveren voor het statiegeld en in de winter in kraakpanden en at in de studenten-mensa waar je een tweede portie eten bij kon halen met een achter gelaten bord van een ander.

Ik droeg niet veel bij om de maatschappij draaiend te houden, tot ik de stap nam om straatartiest te worden door met een gitaar liedjes ten gehore te brengen. Daar is wel wat lef voor nodig, schaamtegevoel opzij schuiven en schijt hebben aan kritiek, maar vooral aan jezelf. Je eigenwaarde krijgt een behoorlijke deuk als je te horen krijgt "Hé joh ga werken voor je geld". Maar de verdienste maakte alles weer goed. Toch sloop er langzaam een gevoel van 'iets te betekenen' mijn leven in. Dus je gaat eigen liedjes schrijven en sluit je aan bij een straattheatergroep. Je bent het gelazer een paria te zijn zat. Maar wat ik ook probeerde ik kwam telkens problemen tegen onenigheid binnen het straattheater de belasting die wilde weten waarvan ik leefde en mensen die mij wilde helpen (terwijl ik niet om hulp vroeg, ik kon prima voor mijzelf zorgen) Ik vraag mij af wat voor mindset hebben hulpverleners? Als ik de boodschap van de Dalai Lama lees dan zou ik *iets* aan die tekst willen toevoegen:

"Ik wil mijzelf ontwikkelen ten behoeve van het geluk van alle wezens. Omdat mijn geluk samenhangt met het geluk van alle wezens"

En dan nog, je kunt het niet iedereen naar de zin maken. Vraag je eens af als je hulp verleent wie help je dan? Zolang je dat zelf niet bent kun je niet

daadwerkelijk hulp verlenen. Iemand die in het water springt zonder zich om zichzelf te bekommeren red zichzelf. Zij die vanaf de brug het tafereel gade slaan zijn verloren omdat ze niet het lef hebben zichzelf op te offeren.

Als je mij zoekt ik ben niet verdrongen vergeet jezelf, dan zie je mij in iedereen die je ontmoet Er is geen scheiding tussen stilte en geluid, geluid klinkt in de stilte
Zwijgen is geen stilte wanneer woorden zich erin verbergen.
Hoe kun je de wereld bekijken door een bril van vooropgestelde meningen
Er is geen scheiding tussen leven en dood, komen en gaan zijn illusies van het hoofd
Je kunt de stilte niet doorbreken met geluid
Je kunt geluid niet verstommen met stilte.
Je kunt niet scheiden wat één is

